

помни, че изъ този именно пжть трѣбва да се върви за у тѣхъ? Браво, юнакъ! И неотдавнашното гордо държане къмъ Колча се смегчава; той почва малко да усѣща къмъ него уважение, — не уважение, а нѣщо такова...

— „Ба, съ Колча не може да се забърка човѣкъ; ще те докара!“

Напрѣдѣ нѣйдѣ свѣтна червеникава свѣтлинка, друга, трета. . . Нима това е града!

— Каруцарь! Какво свѣти? . . . съ замрѣло сърдце пита Колю.

— К'во? . . . не видишъ ли — свѣтлина, — не разбира простишкиятъ Колчо.

— Азъ питамъ, кое село е? . . .

— Не село . . . Туй е то, града! . . .

Колю радостно трепва; неговото сърдчице почва безпокойно да тупа и неволна усмивка движи помръзналитѣ му устни. . . . И той се смѣе отначало само въ сърдцето си, послѣ гласно, все по-високо и по-високо. . . . Сега на Коля вече не е студено, а горещо; той нетърпѣливо се мѣта на мѣстото си, протѣга шия и гледа мигащитѣ свѣтлинки. Една отъ тѣзи свѣтлинки е, непрѣмѣно, въ тѣхната кжца. . . . И той се смѣе високо — високо. . . .

— Ти к'во се смѣешъ? . . . обърналъ се пита очудениятъ Колчо.

— Нищо, нищо! Карай по-бърже! . . .

— „Нищо“ въ джеба ми мноооого. . . . сериозно се шегува Колчо и вика сжщо бодро и весело: Хайде! — Ухъ вие! Кранти! Побързай! . . .

Ето и града! Познатиятъ долъ, моста. . . . На воденицата блѣшука свѣтлинка. А на хълма — господарскиятъ домъ! . . . Вратата сж разтворени цѣли, сѣкашъ отворени за Колювото посрѣщане. Кран-